ביתיבי התינוקות של בית רבן מסדרין פרשיותיהן כו'. אומר

התינוקות קורין לאור הנר הא דלא פריך ליה ממתני׳א משום דאיכא

למימר דקורין באיסור ואין מוחין בידם אבל הכא דקתני מסדרין

הר"ם לפי׳ הקונטרם שפי׳ במתני׳ החזן רואה היכן

משמע שמותרין לעשות כן:

הן. וא"ת האמרי' בפרק

רבא אמר רוב עם הארץ מעשרי

בתרא דסוטה (דף מח.) שיוחנן כהן

גדול גזר על הדמאי לפי ששלח בכל

גבול ישראל וראה שלא היו מפרישין

אלא תרומה גדולה בלבד וי"ל דה"ק

שלא היו מפרישין כולם אלא תרומה

גדולה אבל רובן היו מעשרים והא

דחשו הכא טפי למיעוט מבמהום

אחר משום דהויא מיעוט דשכיח

טובא והיו הרבה נכשלים ומה שחשה

דאביי אדאביי ודרבא אדרבא מפורש

בפ"ב דכתובות (דף כד. ושם) גבי

חיישינן לגומלים: מה אשת רעהו

הוא בבגדו והיא בבגדה אסור.

והתם סברא הוא לאסור לפי שילרו

תוקפו ומתגבר עליו ביותר ורש"י פי׳

אפי׳ ביחוד נמי אסור מדאורייתא

ואין נראה דמשמע דרונה לאסור

יחוד בנדה תימה דיחוד דחקור מן

התורה לא ילפי׳ מאשת איש ושרי

בנדה כדכתיב סוגה בשושנים (סנהד׳

פ"ד לו.) והוא בבגדו והיא בבגדה

דלה הוי אפי׳ באשת איש אלא

מדרבנן אסור בנדה מהיקשא טפי

הוה לן למיסר יחוד מהיקשא ולמישרי

סוא בבגדו וסיא בבגדה בלא יחוד

כגון שפתח פתוח לרה"ר מקוגה

בשושנים 0: ופליגא דר' פדת

דא"ר פדת לא אסרה תורה אלא כו'.

תימה מנא ליה דפליגי דילמאב מדרבנן

אמור אפי׳ הוא בבנדו ורש״י דפירש

כאן כיון דמדאורייתא לא אסור אלא

תשמיש ממש מדרבנן לה הסור הלה

קירוב בשרג לא נהירא דמסתמא לא

פליגי אמתני׳ דלא יאכל הזב עם

הזבה ועוד וכי לית ליה דאשת רעהו

הוא בבגדו והיא בבגדה אסור ומפרש

ר״ת דדפליגא דר׳ פדת דכיון דלא

אסרה תורה אלא קריבה של גילוי

עריות בלבד ח"כ אין לנו לאסור

ולגזור אלא כעין שאסר הכתוב דהיינו

דיעות בלא שינוי כגון לא יאכל הזב

עם הזבה אבל הוא בבגדו והיא

בבגדה דאיכא דיעות ושינוי לא יסבור

ר' פדת דאפי' באשת איש הוא בבגדו והיא בבגדה שרי ור"י פי' ופליגא דר'

פדת כיון דאית ליה דלא שייך לשון

קריבה אלא בגילוי עריות ממש וא"כ

ואל אשה נדה לא יקרב היינו תשמיש

ממש שוב אין ללמוד בהיקש מאשת

איש לאסור הוא בבגדו כו' לאפוקי

לשון קריבה ממשמעותו ודוחק הוא

ל) מוספתה פ"ה. ב) שם. ג) לקמן כג. כתובות כד. גיטין סא. [בילה לה: מנחות לא.], סס. [בינה נה: מנחות נח.], ד) חולין קד: עדיו' פ"ה מ"ב, ד) [חולין קו:], 1) ע"ו יו., ו) ופסחים מ: ב"מ לב. ע"ו יז. נח: נמ. יבמות מו.],
יז. נח: נמ. יבמות מו.],
ח) [לדר"נ פ"ב],
ע) [בלדר"נ פ"ב א" שקרא
ע) [בלדר"נ פ"ב א" שקרא בהרי"ף והרא"שן, י) ושמות כאו. כ) ודברים ינו. ל) ועי׳

תורה אור השלם

גל הָהָרים לא אָכְּל הַעָּינִי לא נְּלּוּלְי וּ לא נְשָׂא אֶל גְּלּוּלְי וּ יַשְׂרָאֵל וְאָת אֲשָׁת בַּית יִשְׂרָאֵל וְאָת אֲשָׁת בַּית וְאָל אַשְׁה אָל אִשְׁה בַּית יִשְׁרָאֵל אַשְׁה בַּית יִשְׁרָאֵל אַשְׁה

בשרו לא תקרבו לגלות בְּשְׁרוּ לֹא וְנְאֶן בּוּ לְגַּלְּוּוּ עֶרְוָהְ אָנִי וְיִ: ויקרא יח וּ לְשְׁמֹע בְּקְלוּ וֹלְדְבְקָה בּוֹ בִּי הוֹא תַיִּיךְ וְאָרְבְקָה בּוֹ בִּי לְשֶׁבֶּע בְּקֹלוּ וֹלְדְבְקָה בּוֹ בִּי לְשֶׁבֶּת עַל הְאָדְמָה אֲשֶׁר נשבע יי לאבתיר לאברהם וּלְיֵעֲלְב לְתֵ דברים ל דברים ל

מוסף רש"י

שני אכסניים. אין לחוש שיאכל זה משל חבירו (חודיו ידייהו. כזרועותיהן, דרך בני אדם כשיולאין מבית הכנסת מיד הוא נושק לאביו ולאמו בארכובה או

רבינו חננאל כיוצא בו לא יאכל הזב עם הזבה. בוא וראה עד היכן פרצה [טהרה] בישראל ושלא שנינו לא בישראל השלא יאכל טהור עם הטמאה אלא לא יארל הזר עם הזרהו עם זב עם הארץ שמא יהי רגיל אצלו ויאכילנו בימי מהרתו דברים טמאים. אבל עמי הארץ מעשרין הן. איבעיא להו נידה מהו שתישן עם בעלה היא בבגדה והוא בבגדו. ובעי רב יוסף למפשטא מהא הבשר, העוף עולה עם הגבינה על השולחן עם הגבינה על השולחן האינו נאכל כו', ונדחה זו. ופשטנא מהא דכתיב ואת אשת רעהו לא טמא ואל אשה נדה לא יקרב, מקיש אשתו נדה לאשת . יעהו, מה אשת רעהו הוא בבגוד הויא בבגודה אסור אף אשתו נדה כיוצא בהן, ואף על גב דפליגא פדת. ומיהא עובדא נמי דקרא

ואימת רבן עליהן. אין פושטין יד לשום דבר ואפי׳ בחול אלא על פי רבן: פרלה. גברה כמו ופרלת ימה וקדמה (בראשית כח): שלא שנינו לא יאכל טהור עם הטמאה. מפני הערוה לפי שלא הולרכו לכך שכולן אוכלין חוליהן בטהרה היו ולא היו אוכלין עם נשותיהן

טמאות: אטו זב פרוש לאו דברים טמאין קאכיל. והלא כל מגעו טמא: מעשרין הן. ולא גזרי׳ גזירה לגזירה: שחישן עם בעלה. במטה כגון שהוא טמא דליכא למיחש משום טהרה או בזמן הזה שאין בו טהרה מי חיישי׳ להרגל עבירה או דילמא כיון דאיכא היכרא מדכר דכירי: על השולחו. שאוכל עליו מותר להניח בשר העוף אלל הגבינה דקסברי בית שמחי בשר עוף בחלב לחו דחורייתה ולא גזרי׳ העלאה אטו אכילה: ואינו נאכל. עמו: וב"ה אומרים כו'. ש"מ דאסור: דליכא דיעות. שני בני אדם שיזכירו זה לזה. וה"ה נמי דמצי לשנויי דליכא שינוי להיכרא ומיהו דעדיפה נקט דהפי׳ דיעות ליכח: שחין מכירין. דלח חתי חד למשקל מדחבריה ומיכל: אבל מכירין. אסור. ואשה ובעלה ונמיז מכיריו זה את זה וש"מ דאסור: שינוי ליכא. שאוכלין בדרך אכילה: איכא שינוי. שחין דרך לישן אלא בקירוב בשר כדכתיב שארה כסותה ועונתהי ואמר אי איפשי אלא היא בבגדה והוא בבגדו יוליא ויתן כתובה במס' כתובות (פ"ד דף מת.): אל ההרים לא אכל. בפרק אלו הן הנשרפין בסנהדרין (דף פא.) מפרש ליה שלא נתפרנס בזכות הצות שלא הולרך לכך לפי שהוא לדיק: מה חשת רעהו כו'. דחסור לן יחוד מן התורה בהדושין (פ"ד דף פ:) מאחיך בן אמךי: ופליגא. דרב יוסף דפשט מדרשה דהאי קרא לאיסור אדרבי פדת: גילוי עריות. תשמיש ממש ושאר קורבה ואפי׳ קירוב בשר מדרבנן והיא

ושימש

מר שאר זה קירוב בשר שאם אמר

בבגדה אפי׳ מדרבנן ליכא למגזר:

מיתיבי ¢רשב"ג אומר התינוקות של בית רבז היו מסדרין פרשיו' וקורין לאור הגר אי בעית אימא ראשי פרשיותיו ואי בעית אימא "שאני תינוקות הואיל בואימת רבן עליהן לא אתי לאצלויי: יכיוצא בו לא יאכל הזב: יתניא ר"ש בן אלעזר אומר בוא וראה עד היכן פרצה מהרה בישראל שלא שנינו לא יאכל המהור עם הממאה אלא לא יאכל הזב עם הזבה מפני הרגל עבירה כיוצא בו לא יאכל זב פרוש עם זב עם הארץ שמא ירגילנו אצלו וכי מרגילו אצלו מאי הוי אלא אימא שמא יאכילנו דברים ממאיז אמו זב פרוש לאו דברים ממאיז אכיל אמר אביי גזירה שמא יאכילנו דברים שאינן מתוקנין ורבא אמר יירוב עמי הארץ מעשרין הן אלא שמא יהא רגיל אצלו ויאכילנו דברים ממאין בימי מהרתו איבעיא להו נדה מהו שתישן עם בעלה היא בבגדה והוא בבגדו אמר רב יוסף ת"ש יהעוף עולה עם הגבינה על השלחן ואינו נאכל דברי ב"ש ב"ה אומר לא עולה ולא נאכל שאני התם דליכא דיעות ה"ג מסתברא דהיכא דאיכא דיעות שאני דקתני סיפא ∘רשב"ג אומר שני אכסניים אוכלין על שלחן אחר זה אוכל בשר וזה אוכל גבינה ואין חוששין ולאו אתמר עלה סאמר רב חגיו בר אמי אמר שמואל לא שנו אלא שאין מכירין זה את זה אבל מכירין זה את זה אסורים וה"ג מכירין זה את זה נינהו הכי השתא התם דיעות איכא שינוי ליכא הכא איכא דיעות ואיכא שינוי איכא דאמרי ת"ש רשב"ג אומר שני אכסניים אוכלין על שלחן אחר זה בשר וזה גבינה ואתמר עלה אמר רב חנין בר אמי אמר שמואל לא שנו אלא שאין מכירין זה את זה אבל

מכירין זה את זה אסור והני גמי מכירין זה את זה נינהו התם דיעות איכא שינוי ליכא הכא איכא דיעות ואיכא שינוי ת'"ש לא יאכל הזב עם הזבה משום הרגל עבירה ה"ג דיעות איכא שינוי ליכא ת"ש יאל ההרים לא אכל ועיניו לא נשא אל גלולי בית ישראל ואת אשת רעהו לא ממא ואל אשה נדה לא יקרב מקיש אשה נדה לאשת רעהו מה אשת רעהו הוא בבגדו והיא בבגדה אסור יאף אשתו נדה הוא בבגדו והיא בבגדה אסור ש"מ יופליגא דר' פדת דאמר ר' פדת לא אסרה תורה אלא קורבה של גלוי עריות בלבד שנאמר 2איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה יעולא כי הוי אתי מבי רב הוה מנשק להו לאחוותיה אבי חדייהו ואמרי לה אבי ידייהו ופליגא דידיה אדידיה דאמר עולא האפי' שום קורבה אסור "משום לך לך אמרי נזירא סחור סחור לכרמא לא תקרב: תני דבי אליהו יימעשה בתלמיד א' ששנה הרבה וקרא הרבה ושימש תלמידי חכמים הרבה ומת בחצי ימיו והיתה אשתו נומלת תפיליו ומחזרתם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ואמרה להם כתיב בתורה כי הוא חייך ואורך ימיך בעלי ששנה הרבה וקרא הרבה

רשיבוש

דהה חשת רעהו לה טמה משמע משמיש ממש ואפילו הכי אסרי׳ הוא בבגדו והיא בבגדה: ופליגא דידיה אדידיה. והוא היה יודע בעלמו שלא יבא לידי הרהור שלדיק גמור היה כדאמרינן בפרק ב' דכתובות (דף יו.) מ' דרב אדא בר אהבה מרכיב לה אכתפיה ומרקד א"ל רבנן אנן מהו למעבד הכי א"ל אי דמיא לכון כי כשורא לחיי ואי לא לא והספר לא חש לפרש ולהאריך כאן למה היה עושה:

ופי"ו מהלכות טומאת אוכלין הלכה יא סמג לאוין קיא טוש"ע יו"ד סימן קנה סעיף

ק א ב מיי שם הלכה טו

ין יג ב נויי׳ שם הלכה טו טור שו"ע שם סעיף ו: קא ג מיי׳ פי"א חרלריר

ג: ד מיי' פי"א מהלכות א"ב שם טוש"ע שם :סעיף

פכ"א מהלי קג ה מיי' פכ"א מה איסורי ביאה הלכה מימו לארון קכו טוש"ע אה"ע סימן כא סעיף ז:

מוסף תוספות

א. מרישא לסיפא רואה היכן התינוקות קורין אבל הוא לא יקרא, י"ל. מוס' הרא"ש. ב. לעולם [אמר ר' פדת] שמן התורה ג. [ו]א״כ הוא בבגדו והיא בבגדה אפי׳ מדרבנז ליכא בבגור אפי מודבן ליכא למיגזר. מוס' הלח"ש, וכיון דכן ליכא לפרושי קרא דיחזקאל הוא בבגדו והיא בבגדה בעריות, ורבנן הוא דאסרו קירוב בשר, ואסרו ג"כ הוא בכגדו והיא בכגדה בעריות, ודילמא באשתו גדה קירוב בשר גזרו אבל לא כשהוא בכגדו והיא בכגדה. ריטנ״ל. T. דה״ק. מוס׳ הרל״ם

רב נסים גאוו

מיתיבי רבן שמעון בן גמליאל אומר תינוקות מסדירין פרשיותיהן לאור הנר. זאת התיובתא פירקו עליה ב' פירוקיז בתלמודנו. עליה ב'פירוקין בחלמודנו,
ובחלמוד ארץ ישראל
פירקו פרוק אחר חביב
רציתי לכתבו בכאן, וכך
אמרו אילין בעו דיטפי
בוצינא ואילין לא בעי יטפי בוצינא. ופי׳ דבריהם כי התינוקות יתרחקו מן הקריאה ויאהבו שיכבה הנר ואנו בטוחים בהן כי הם לא יטו את הנר ולפיכך הותר להם לקרות . לאור הנר דליכא למיחש שמא יטו, אבל החזן לא יהרא דחיישינז שמא יטה שמא יטה, אבל החון לא יקרא דחיישינן שמא יטה לפי שלא ירצה שיכבה הנר לפיכך [אין] מבטלין התינוקות מן הקריאה.

בוא וראה עד היכן פרצה א וואה עד היכן פרצה זרה בישראל. פירשו מ' דבני מערבא כי המלה למדנוה ממה שאמר הכתוב (בראשית ל) . כי מעט אשר היה לד כי מנט אשר היה כן לפני ויפרץ לרוב, כלומר מרוב שמשמרין ישראל מליגע ומליקרב לדבר שגורם לטומאה.